

”

בחרתי לעבוד בתוך מגירות שמצאתי ברחוב מהסיבה שהן מזכירות בצורתן במה של הופעה או תיאטרון. הסיפור יוצא מהמגירה אל הצופים דרך במת התיאטרון או כל מדיה בימתית אחרת”

רונית יניצקי

יוצאת מהמגירה

רונית יניצקי, "מגירות מגרות". הסטודיו של רונית יניצקי, קיבוץ גבעת השלושה. עד 1.2.2010

בפסטיבל עכו ואת המופע של קורין אלאל במועדון המילקי ווי באמסטרדם, והפיקה ערבי רוק שהשפו להקות רוק צעירות ומוי פעים של אמנים כמו ערן צור, ענבל פרלמוטה, קורין אלאל, לאה שבת, דודי לוי ומירה עוואד.

ב־2003 עברו יניצקי ובת זוגה למיניאפוליס, מינסוטה, שם הת־ פנתה לראשונה לעסוק באמנות. למרות שלא רכשה מעולם השכלה אמנותית מסודרת היא התגלתה כיוצרת אינטואיטיבית, אוטודי־ דקטית ורבגונית. את תערוכתה הראשונה הציגה במיניאפוליס ואחריה הציגה שם עוד שש תערוכות ושלוש תערוכות בארץ. "אני עוסקת באמנות כל חיי", אומרת יניצקי, "אבל הגדרתי את עצמי כאמנית לפני שש שנים כשנסעתי לארצות הברית ושם עסקתי רק באמנות שלי".

ולמה בחרת הפעם דווקא במגירות?

"בחרתי לעבוד בתוך מגירות שמצאתי ברחוב מהסיבה שהן מזיכרות בצורתן במה של הופעה או תיאטרון. לפני שנסעתי לארצות הברית עסקתי בהפקות של מוזיקאים ובתאורת במה. כך שבצור־ רה טבעית הרגשתי שהמגירות מספרות סיפורים ומציגות מחזות ויוצאות אל הקהל. הסיפור יוצא מהמגירה אל הצופים דרך במת התיאטרון או כל מדיה בימתית אחרת. המגירות עצמן הן התפאורה והסיפור, וכל אחד יכול לפנטז לעצמו את מה שהוא רואה".

יניצקי משתמשת בחומרים מגוונים כמו עץ, זכוכית, בובות, כד, פלסטיק, צבע נייר וצעצועים. לדבריה, "הגירויים שלי תמיד מגיעים מהחומר, כמו פאזל של פיסות חיים. מה שאני עושה זה לחבר את החומרים ביחד לסיפור אחד שיוצא מתוך מגירה אל העו־ לם, סיפור שלא מתכניש לצאת החוצה אל העולם ותמיד בהומור ובאופטימיות".

אגב, את הסטודיו שלה מתכוונת יניצקי להפוך לגלריה לאמנות עכשווית שתארח יוצרים שונים.

האמנית רונית יניצקי מציגה בסטודיו החדש שלה בגבעת השלושה תערוכה מסקרנת ולא שגרתית, שכולה מגי־ רות, ונקראת: "מגרות מגרות" או באנגלית Tempting Drawers (כלומר, מגירות מפתות).

20 המגירות מציגות כל אחת סצנה מסוימת וביחד הן כעין קלי־ דוסקופ עתיר מראות שלוקח את המתבונן למסע מפותל בזמן, אל סמלים ודימויים מתוך חיינו ועולמנו. יניצקי משלבת בעבודותיה מצד אחד אמירות חברתיות בנושאי מגדר, המתייחסות להיותה לסבית, עבודות בנושאים פוליטיים, בנושאי כוח הממון ורדיפה אחרי ההון, ומצד שני יוצרת מגירות של עולם רב קסם ורמיון בה־ שראת התיאטרון של המזרח הרחוק.

בין המגירות המוצגות בתערוכה אפשר למצוא את המגירה "מח־ כה לגלגול הבא", המציגה שלד אדם יושב על כיסא אדום וממתין, או את המגירה "דראג קוויין", שמציגה צללית של אשה כאילו בהופעה על במה. בולטת במיוחד העבודה המצהירה "אני לסבית", המעידה על זהותה המגדרית של היוצרת. את האמירה הפוליטית מייצגת המגירה "חג עצמאות שמח", שבה יצרה את דגל ישראל, אבל מעליו ניצבת יונה אדומה כדם.

"הצבת המגירות בהתאמה לחלל הסטודיו טוענת את העבו־ רות במשמעות אוניברסלית", נכתב ברף המצורף לפרסום על התערוכה, "המגירות של יניצקי עוסקות בפיתוי בעולם הבמה שבו עסקה שנים רבות לפני שהחלה לעסוק באמנות, והשפיע על עולמה היצירתי".

יניצקי, 51, עברה גלגולים שונים בחייה: היא נולדה בקיבוץ גן שמואל. בגיל חמש עברה עם משפחתה לאיטליה, שם התחנכה בגן קתולי. בהיותה בת שמונה חזרה לארץ וכאן החלה לשחק כדורסל ושיחקה כדורסל מקצועני משנת 1974 עד 1994 בקבוצות שונות, וגם בנבחרת ישראל.

בשנת 1985 החלה לעסוק באחורי הקלעים של המוזיקה היש־ ראלית. היא עיצבה את התאורה בהצגה "מה אתה זוכר יונתן"